

Ніч («Не хочу більш писати віршів...»)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Не хочу більш писати віршів, складати ямби та трохеї.
Чи вирізьблені з слів мосяжі потрібні ще кому сонети
тепер, коли шпилі найвищі й найкращі падають ідеї,
як правду не мудрці й поети диктують нам. а лиш багнети.

Однак буває ніч погідна, як місяць срібло лле на сад
і тишею тебе впиває, пахучим, пінявим вином.
У кого, молодий, у кого тоді шукатимеш порад
заслуханий в дерев говірку, які шепочуть тихим сном.

А ніч, мов мати, над тобою долоню на чоло кладе.
Тоді, щасливий, навіть кривди забудеш і простиш найгірші,
тоді думки квітками пахнуть і чуєш серце молоде,
тоді слова найзвичайніші складаються самі у вірші.

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/nich_ne_khochu_bilsh_pysaty_virshiv